

Ahmed Marcouch (2 mei 1969) is stadsdeelvoorzitter met een landelijke uitstraling. Zijn uitspraken over Marokkaanse jongeren in Amsterdam-Slotervaart zijn niet mals. Zelf kwam hij als 9-jarig jongetje van Marokko naar Nederland. Hij komt uit een gezin met drie zussen en zes broers, die niet allemaal volwassen zijn geworden. Ahmed Marmouch is gescheiden en heeft een dochter en twee zoons.

‘Mijn allereerste herinnering – voor zover ik kan nagaan – is dat ik op een rots zit. Met mijn opa, aan de rand van de Middellandse Zee. In Beni Boughafer, een kustplaatsje in het noorden van Marokko. Daar ben ik geboren: een groen, bergachtig gebied met dorpen. Ik weet niet precies hoe oud ik toen was. Aan mijn moeder heb ik geen enkele herinnering: ze overleed op mijn 3e – veel te jong, ze moet ergens in de 30 zijn geweest. Mijn opa, die een jaar later overleed, kan ik me wél herinneren. Maar herinneringen worden vaak gestimuleerd door foto’s, en uit die tijd zijn die er niet, er was zelden een camera voorhanden. Van mezelf zijn er ook haast geen foto’s. Ik heb ook niets anders tastbaars wat aan mijn moeder doet denken. Ja, dat vind ik wel heel erg jammer. Mijn moeder kreeg drie meisjes en zeven jongens, ik was de op twee na jongste. Eigen-

wel makkelijk, dan staat hij al geregistreerd. Dat maakt mijn formele geboortjaar 1966, terwijl ik eigenlijk van 1969 ben. Het heeft veel invloed gehad op de rest van mijn leven: ik ben altijd voor drie jaar ouder doorgegaan en zat later in Nederland bij oudere kinderen in de klas. In Marokko ging ik niet naar school, wel naar de Koranschool. Verder speelden we buiten, met een voetbal – als we die hadden – of we hinkelden.

Toen mijn moeder stierf, hertrouwde mijn vader. Hij kreeg nog eens zes kinderen met zijn nieuwe vrouw. Wij woonden met haar, mijn broers en zussen in een groot huis rond een soort van grote buitenruimte. Mijn oma en mijn stiefmoeder zorgden voor mij, net als mijn oudste zusje, dat ons waste en aankleedde. De sociale controle was groot en we werden snel volwassen. Mijn vader was niet

feest en soms kwam hij in de zomer. Als hij er niet was, miste ik hem erg. Voor mij was Nederland lange tijd het land dat mij mijn vader ontnomen had. Maar het was ook het land waar de mooie dingen vandaan kwamen: cadeautjes, snoep, het was het land van het driedelige pak dat mijn vader droeg. Mijn oudere broers vertrokken ook naar Nederland toen ze 16, 17 waren – en dus oud genoeg om te werken. In die tijd was gezinshereniging een normaal verschijnsel, dus toen ik 9 was, verhuisden ook wij naar Amsterdam. Voor mijn vader was de gezinshereniging een ‘moetje’, hij deed het omdat iedereen dat deed, eigenlijk was zijn ideaal dat wij in Marokko opgroeiden en dat hij uiteindelijk terug zou komen met een investeringskapitaal. Maar ik vond het fantastisch in Amsterdam! Het was ook de eerste stad die ik zag. We woonden op de Beukenweg,

lijk heb ik geen eigen naam en identiteit – ik heb die van mijn overleden broer gekregen. Drie jaar voor mijn geboorte had mijn moeder een zoontje gekregen dat ze Ahmed noemde. Maar hij overleed toen hij 2 was. Voor mijn moeder was dat een groot verlies, en toen ik ter wereld kwam heeft ze mij naar hem vernoemd. Mijn vader dacht: dat is ook

bij ons, hij woonde in Amsterdam, waar hij werkte in hotels en restaurants. Hij stuurde ons cassettebandjes waarop hij ons vroeg hoe het ging, en hij vertelde over het leven in Nederland. Ik keek altijd erg uit naar de tijd dat hij ons kwam bezoeken. Dan kreeg ik cadeautjes en was het feest. Hij kwam vaak tijdens het offerfeest of een ander islamitisch

nummer 5: ‘een halfwoning’ noemde mijn vader dat: een appartement met één slaapkamer en een woonkamer met een gordijn waar wij met acht kinderen achter sliepen. Er was stromend water, licht, elektriciteit en een bankstel: in Marokko zaten we altijd op de vloer. Er was een trap in huis – dat kenden we helemaal niet – en zelfs een tv! Hij was

Ahmed Marcouch heeft zelf geen foto's uit zijn jeugd. Deze is van zijn klas op de 4e Montessorischool in Amsterdam, bij meester Hilstra (met ringbaard). Ahmed zit op z'n hurken, links vooraan op de foto.

weliswaar zeer oud en tiendehands, maar we hadden hem toch maar. Het was apart, bijzonder en ook eng in de grote stad. Vooral mijn vader vond alles eng. We kwamen in juli aan, maar wij mochten nauwelijks naar buiten want mijn vader vond het te gevaarlijk voor ons op straat. We zaten op dus op de draaistoel op het balkon en keken naar al die mensen die er anders uitzagen, naar de tram, naar de kroeg op de hoek: Parkzicht. Het was

op uit alsof het Koranteksten waren. Ik wilde héél graag leren. In de herfstvakantie kreeg ik een rekenboek en dat maakte ik van A tot Z. Ik dacht: meester Hilstra zal wel trots op me zijn. Maar hij was boos: dat was helemaal de bedoeling niet en nu moest hij heel veel nakijken. Na een jaar of drie heb ik een krantenwijk genomen. Ik las daarna de krant hardop. Als Fred Emmer, want ik vond dat hij zo mooi Nederlands sprak.

mensen, ik wil een urgentiebewijs.’ Ik kon het niet geloven, maar een paar maanden later kwam een man van woningbouw Rochdale me ophalen om een woning te bezichtigen. Ik kon mijn geluk niet op: het was groter en mooier dan de Beukenweg waar we zo lang met zo veel mensen hadden gewoond. Mijn vader was er niet blij mee. Ik heb daar jaren gewoond – op een kale vloer, zonder behang aan de muren: daar

‘Ik heb haast geen foto’s. Ik heb ook niets anders tastbaars van m’n moeder’

werk deed. Ja, dat was wel survivalen. Ik was eigenlijk nog niet klaar voor het zelfstandig wonen.

Ik solliciteerde bij de politie, een jongensdroom. In Beni Boughafer werd er in de kroeg een serie van de Spaanse zender gekeken: *Starsky & Hutch*. Niemand begreep precies wat er gezegd werd, maar het zag er spannend uit. In eerste instantie werd ik niet aangenomen bij de politie; een paar jaar later lukte het wel. Tien jaar was ik politie-agent op bureau Balistraat in Amsterdam. Er was daar een grote kloof tussen de politie en de etnische bevolking. Door mijn achtergrond had ik de juiste inzichten voor dat soort spanningen. Ik had oog voor de culturele component waardoor we veel effectiever de criminaliteit konden aanpakken. Uiteindelijk konden we dertig jonge criminelen oppakken. Tijdens een training bij de politie moesten we het verhaal achter onze naam vertellen: Toen ik aan de beurt was en vertelde dat Ahmed eigenlijk de naam van mijn broer is en ik zijn identiteit heb, zei de trainster: 'Ja, kom op zeg, nu even serieus graag, vertel het échte verhaal. Maar het wás het echte verhaal het was voor het eerst dat het er uitkwam. Nu ben ik stadsdeelvoorzitter van Slotervaart, sinds 2006. Ik wil verbeteringen doorvoeren op het gebied van wonen, onderwijs, huisvesting. Ook hier speelt een integratievraagstuk, dat pakken we aan en dat doe ik wel met een bepaald offensief. Daar hoort bij dat ik mensen aanspreek op hun verantwoordelijkheden. Het is niet zo dat mensen achterover kunnen gaan leunen en denken: Marcouch regelt het wel voor me. Nee, handen uit de mouwen! Dat geldt ook voor vrouwenemancipatie. Ik wijs vrouwen erop dat het belangrijk is dat ze aan het werk gaan. Laatst was ik in een kopklas op het Hervormd Lyceum. Dat zijn klassen met kinderen die vaak een te laag schooladvies krijgen, maar die wij een jaartje extra onderwijs bieden waarna ze door kunnen stromen naar havo of vwo. Het zijn er nu vier, maar dat is veel te weinig, ik wil er minimaal tien! Ik vertelde ze dat ik de dag erna naar het COC zou gaan, naar het suikerfeest van moslimhomo's. Ik vroeg ze wat ze daarvan vonden. Dan hoor je heel gemêleerde reacties. De één zegt: 'De man moet met een vrouw zijn.' Een ander: 'Maar wat als-ie dan helemaal niet gelukkig is?' Het zijn processen die tijd vergen, maar het is heel mooi als we die kinderen kunnen wijzen op de verworvenheden van deze samenleving.

Nee, ik herken niet veel in die leerlingen. Wel bepaalde culturele en religieuze uitingen, natuurlijk. Maar ik was op die leeftijd mijn positie in de samenleving aan het claimen. Ik was al bezig met werk en opleiding. Maar de tieners van nu zijn zo gehospitaliseerd. Ik vind dat ouders – en ook kinderen – moeten gaan staan voor wat ze willen. Dat ze inzien dat ze in een geweldig land wonen. In een fantastische stad die ze veel kansen biedt. Ik wil niet alleen dat ze die kansen zien, maar ook dat ze die pakken! <<

Juni - Maand van het Spannende Boek!

Cosmox.nl bezorgt al je boeken, cd's, dvd's en games gratis bij je thuis. Altijd! In juni krijg je 'Erken mij' van Esther Verhoef cadeau bij aankoop van een boek!*

*Bij aankoop van tenminste €12,50 aan Nederlandstalige boeken in de periode 29 mei t/m 30 juni 2009.

cosmox.nl
boeken - cd's - dvd's - games
altijd alles gratis bezorgd

C O S
M O X